

La riera, la riera

Hi havia una vegada a la riera de Pineda, una *Selaginel·la*, bé vaja, “la” *Selaginel·la* .

Ja l’any 2004 encaparrada per la constància de la seva presència en el segle XXI va aconseguir parlar per la Inimitable Radiopineda. Sí, sí, ho podeu ben creure, pregunteu-ho sinó a N’Anna Cassola que la va sentir.

Tota la riera ho va celebrar, la felicitaren els alocs, la vinca, les canyes, els frarets, la sarriassa, el vitrac, els magraners, l’òlbia, la tarongina, el llistó, la celidònia.....

Fins i tot ,al camp veí, l’orquestra de *Cynara scolymus*, vestides de verd gris amb un barret blau lluent i disposades amb files i columnes -com si es tractés d’un full d’Excel- amb l’ajut del vent van interpretar una música en la que no hi faltava pas alguna bionota de l’alber i dels espiadimonis.

La *Selaginel·la* va contactar amb la resta de selaginel·les per parlar del futur.

Van contestar-li poquetes: les del Montbaig de Sant Boi de Llobregat-cara Nord-, les de Torrelletes-cara Nord- i poques més.

Veniu totes a Radiopineda va dir “la” *Selaginel·la*

-Però com? No ens podem pas moure...

El seu orgull de no ser moltes ni falgueres i encara menys plantes amb llavor no treu que hagués de compartir algun inconvenient.

Era, però, tant volguda la *Selaginel·la* de la riera..... Tothom sabia que ella era com la sinfonia de vuit notes , els factors ambientals abiòtics, combinades amb molta gràcia. La nota més alta la feia la humitat, la més baixa el pH, així cada tardor s’hi lluia d’allò més.

Qui no tenia massa problema per anar d’ençà a enllà era el tòtil, aquest, gripauet, estrella dels bioindicadors, va ser qui es va oferir:

-Aquest any els parlo jo dels tresors de la riera.

Va baixar riera avall, va donar un vol pel poble i diuen que encara hi és. No vol tornar a la riera sense bones notícies.

Montserrat Mitjans Carbó
IES EUCLIDES maig 2006
1

---

¹ *Cynara*